

ПРОЛОГ

Літо 2003 року

Крик Теї прорізає галявину, і сполохані птахи здіймаються з дерев у круговерті крил.

Цей звук геть нелюдський. Він різкий та розпачливий; від цього лементу вивертає шлунок і кров приливає до вух.

Вона мала дотерпіти до табору. Він просив її.

Але Тея не могла більше терпіти. Відтоді як вони вислизнули з табору, щоб побути наодинці, минуло пів години і три банки пива. Вона наполягала: «Не дивись так на мене. Сам винен — приніс стільки банок. Крикнеш, якщо хтось ітиме...».

Регочучи, Тея відійшла на кілька метрів і там обережно вмостилася так, що Оллі бачив лише заплікувані носки її білих черевиків і тонку цівку, що зміїлася по піску.

Крик гучнішає.

Оллі ціпеніє, та за мить інстинктивно зривається з місця і кидається до Теї. Але майже відразу різко зупиняється, збиваючи в повітря куряву й листя.

Якийсь рух: хтось виходить з-за плетива гілок.

Тінь скелі, тезки цього острова, не дає роздивитися, проте Оллі бачить, що ця людина не з табору. Замість шортів і футболки, які зазвичай носять діти, чи ясно-зеленої форми вожатих на ній щось темне й безформне.

Оллі шукає очима Тею. Ось вона, лежить у густому підліску і немов б'ється у судамах.

Йому хочеться зрушити з місця, зробити бодай щось, але тіло застигло. Зараз він здатен лише дивитися. Серце важко гупає в грудях, калатає об ребра.

Шквал рухів, а тоді звук: різкий вологий хрускіт, наче щось водночас лускає і ламається.

Такого він ще ніколи не чув.

Оллі заплющує очі. Він знає, що це Тея, але намагається уявити, ніби це щось інше. Лялька. Манекен.

Що завгодно, аби не вона.

Різко розімкнувши повіки, він бачить, що та цівка стала ширшою, темнішою.

Кров.

Цівка роздвоюється зміїним язиком.

Ще удар, сильніший і швидший, але Оллі його вже не бачить, не чує Теїного крику — натужного, обірваного, немов звук застряг їй у горлі. Оллі тікає.

Він кидається углиб лісу, до затишного сховку, який учора знайшли вони з Теєю, поки всі розпалювали вогнище. Обоє вдавали, ніби зупинилися тут лише поговорити й випити, але було зрозуміло, що все йде до чогось більшого.

Його рука на м'якій смужці її шкіри над шортами, її губи вп'ялися в його...

литься, немов ляльковик шарпнув за ниточки, що досі тримали її вертикально.

Оллі щосили б'є кулаком у скелю над головою. Вдаряє знову і знову, поки зі здертої шкіри не починає юшити кров. Кісточки пальців вкриваються червоними патьоками, а Оллі намагається втриматися за соломинку гострого болю, щоб відволіктися, але не виходить.

Правда досі оглушує.

Він покинув її. Покинув. Утік.

Оллі ховає голову між колін і глибоко, тремтливо вдихає.

Час минає, але ніхто не з'являється. Уже вечоріє: сонце майже зайшло, на пісок перед Оллі впали тіні.

Він вирішує ще трохи зачекати, а тоді повертатися до табору. Оллі вже починає переконувати себе, що то був жарт, дурна витівка хлопчаків, до якої залучили Тею. Оллі чіпляється за думку: ось він повернеться, а Тея там, сміється, що він утік, як мала дитина.

Ще за кілька хвилин Оллі змушує себе виповзти з-під виступу. Він випростується й сторожко роззирається, але пляж порожній.

Він біжить назад у ліс, а в голові лунає та сама думка: *Це був жарт. Із Теєю все гаразд.* Але, опинившись на галлявині, Оллі лише переконується, що це не так: темна цівка крові перетворилася на потік, що змійкою рухається схилом.

Оллі змушує себе подивитися на Тею, проте не може відвести погляду від її білих черевиків, забризканих кров'ю.

Це все не насправді. Це не Тея. Не може бути...

Він відвертається, до горла підступає нудота.

А тоді він помічає щось на землі, на листяному перегної.

Це великий камінь, завдовжки сантиметрів із тридцять. Вивітрений, весь у ямочках і подряпинках від води й піску, але подекуди його поверхня несподівано гладка, із м'якими контурами.

Оллі нагинається і піднімає його. Камінь теплий, зернистий на дотик. «На щось він мені дуже схожий», — думає Оллі, повільно крутячи його в руці.

І завмирає.

Потім, закинувши голову, роздивляється скелю та переводить погляд на свою знахідку.

Оллі зиркає то вгору, то вниз так довго, що перед очима все починає розпливатися.

Так, у нього в руках не просто камінь.

Його контури повторюють контури скелі, що нависла над лісом.

Скелі Смерті.

Четвер, 10:00, 2021

@explorewildwithjo

«А ось і обіцяні новини... Ми на пляжі, чекаємо катер, який відвезе нас до відпочинкового комплексу. Але я навіть не уявляла, що острів Кері так далеко... Від великої землі до нього, певно, хвилин двадцять катером». Джо перемикає режим камери, і замість її обличчя на екрані з'являється море, а вдалині маячить острів.

«Багато хто розпитував мене про LUMEN, тож я розповім, що то за місце. LUMEN — це відпочинковий комплекс класу "люкс", розташований неподалік від узбережжя Південного Девону на чудовому острові, який ви щойно бачили. Архітектор надихався роботами мексиканської легенди, Луїса Баррагана, тож ідеться про розкішні вілли на узліссі з краєвидом на море. Тут є й особливі локації: павільйон для йоги просто неба, басейн зі скляним дном і геть божевільна мотузьяна гойдалка... з неї можна стрибнути відразу в море. Одна з цікавинок комплексу — неймовірна вілла на окремому островці. Так-так, це для вас, молодята. Вона вже була заброньована, тож мені не вдалося туди потрапити, але вигляд у неї просто приголомшливий».

«Трохи пізніше ми з вами покатаємося на байдарках, але щоб ви розуміли весь масштаб тутешньої оздоровчої програми: тут є падлбордінг¹, медитація, каякінг, серфінг на підводних крилах і купа всього іншого». Джо робить паузу. «А тепер трохи про моторошне: мені дуже подобається історія цієї місцини. Отой кам'янистий виступ на краю Кері — ось, ви його вже майже бачите, — це скеля, яка дала прізвисько всьому острову:

¹ Веслування на дошці, різновид серфінгу. — Тут і далі прим. пер.

скеля Смерті. Правда, страшно? Якщо вірити численним розповідям місцевих, острів проклятий. Схоже», — Джо стишує голос і продовжує майже пошепки: «Цю скелю вважають втіленням Похмурого Женця. Під час епідемії чуми сюди відвозили хворих і залишали помирати. Тож, за переказами, їхні душі досі блукають тут і віднайдуть спокій, тільки коли Жнець збере новий врожай. Затримаетесь на острові — станете наступною жертвою...»

Джо знову перемикає камеру, щоб показати своє вдавано перелякане обличчя. «Що, злякалися? Але це ще не все. Колись на Кері була школа. Вона згоріла й так і стояла аж до кінця дев'яностих. Тоді місцева рада створила тут один із центрів Outward Bound². На Кері панували спокій і благодать, аж доки 2003 року від рук острівного наглядача, Ларсона Крічера, тут не загинула група підлітків». Вона знову стишує голос. «Як гадаєте, хіба всі ці жахіття не додають острову своєрідної привабливості?»

² Всесвітня програма особистісного розвитку для дітей, підлітків та молоді, заснована після Другої світової війни. Учасники цієї програми, зокрема, ходять у походи і вчаться виживати у складних умовах.

1

День перший

Елін Ворнер біжить, а липке, наче жуйка, повітря в'язне їй в очах, у волоссі.

Зараз тільки шоста ранку, але тротуар і стіни навколишніх будинків пашать спекою — і жодного натяку на щонайменший вітерець.

Її маршрут — частина так званої «стежки Південно-західного узбережжя»³, по обидва боки оточена лісистими пагорбами з розкішними віллами у вікторіанському та італійському стилі. У їхніх вікнах відбиваються сонячні промені й сама Елін. Шапка коротко стриженого білявого волосся підстрибує на голові.

Обриси будинків розпливаються від спеки. Пожовкла трава обабіч дороги не просто перестала рости — вона в'яне і мре: то тут, то там відкриваються струпи посохлої землі.

Спекотне літо тут не рідкість, але це не схоже на всі інші: тижні палючого сонця, рекордні показники температури. Газети невтомно публікують фото потрісканих автострад і ячень, засмажених на капотах

³ South West Coast Path — найдовший пішохідний маршрут у Великій Британії, вважається також одним із найскладніших через постійні спуски та підйоми.

автівок. Якщо вірити синоптикам, кілька тижнів тому мало вже бути прохолодніше, але натомість сталося навпаки. Люди виснажені, нерви як натягнуті струни.

Елін намагається триматися, але її внутрішній світ аж ніяк не гармонує із зовнішнім. Що довше триває спека, то міцнішають холодні обійми страху, які стискають Елін зсередини.

Ті самі думки знову й знову крутяться в голові, не дають спати. Тож біг і постійні вправи — її спосіб самоконтролю. Але за останні кілька тижнів ситуація погіршилася. Звідси й нескінченні пробіжки — все раніше, триваліше, потаємніші. *Самобичування.*

І все це лише тому, що Айзек, її брат, сказав, що їхній батько виходив на зв'язок.

За кілька метрів будинки по лівий бік закінчуються, поступаючи місцем суцільній зелені. А нижче, уздовж урвища, в'ється стежка.

Елін сходить з тротуару й біжить туди.

Жодної загорожі, лише якийсь крок відділяє від падіння на скелі з висоти сорока метрів, але саме це Елін і подобається: ось вона, справжня прибережна стежка, і ніяких більше будинків між нею та морем. Праворуч відкривається краєвид на Бріксгем, ліворуч — на Ексмут. А попереду — тільки синь: індигово-чорнильне море і пастельна блакить ранкового неба.

Тепло від розжареної землі просочується крізь підошви кросівок і тече вгору. Елін на мить задумується: а що буде, як рухатись далі? Чи не вибухне вона, мов перегрітий двигун?

Це так спокусливо: бігти доти, доки не стане сил на думки і їй більше не треба буде їх контролювати. Час

від часу вона усвідомлює, що доводиться занадто міцно чіплятися за свою нормальність, бо одна крихітна помилка — і все. Прірва.

Діставшись верхівки пагорба, Елін сповільнюється; її стегна, стужавілі від молочної кислоти, пронизує біль. Натиснувши паузу на фітнес-браслеті, Елін бачить, як схилом піднімається сіре авто. Воно їде швидко, ревище двигуна сполохує мартинів, що копирсали на дорозі чиюсь розплющену тушку.

Елін упізнає авто за кольором і формою. Воно належить Стідові, детективу-констеблю, що мав допомагати їй під час відрядження. Машина проноситься повз у хмарі куряви й гравію з-під коліс, але Елін встигає побачити Стідів профіль: кривуватий ніс, вольове підборіддя, неслухняне світле волосся, скуте гелем. Вираз обличчя Стіда непокоїть Елін. Вона миттєво розпізнає мовчазну напруженість людини, яку переповнює адреналін.

Він працює. Стід на виклику.

Авто зупиняється посеред схилу. Стід розчахує двері й біжить у бік пляжу.

Елін дістає з кишені шортів телефон і дивиться на екран. Жодного пропущеного від диспетчерської. *Цей виклик був би їй по дорозі, але натомість подзвонили Стіду.*

Це гризе Елін відтоді, як відділ кадрів та Анна, її начальниця, дійшли висновку, що після перерви в роботі вона не готова повноцінно повернутися до своїх обов'язків.

Стід віддаляється, перетворюється на цятку. Елін задумливо переступає з ноги на ногу. Вона розуміє, що найкраще було б триматися плану — бігти додому, де Вілл і сніданок, але гордість перемагає.

Вона швидко спускається з пагорба, мінає Стідове авто й перебігає дорогу. На ній жодної машини, лише руда смугаста кішка з таким обвислим животом, що він ледь не креше асфальт. За ділянкою пожухлої трави відкривається порожній пляж. Стіда ніде не видно.

Елін повертає ліворуч і прямує вздовж берега. Промінає пляжний ресторанчик, що височіє на металевих стовпчиках над піском. Це звичайна пошарпана забігайлівка, над дверима прибитий шматок плаву з назвою. *The Lobster Pot*. Зараз тут зачинено, але минулого вечора тераса гуділа людьми, а розвішані всюди гірлянди вихоплювали з темряви пляшки вина в холодильниках, кошики з лискучими мідіями й картоплею фрі.

За кілька метрів Елін бачить Стіда: ось він, під навісом ресторанчика, стоїть навколішки на піску; крізь сорочку проступають напружені м'язи. Елін завжди бачила в Стідові насамперед грубу фізичну силу, втім, він — людина контрастів: сильне, рельєфне тіло — і несподівано чуттєві очі з обважнілими повіками, широкий рот, повні губи. Стід із тих нечисленних чоловіків, які викликають у жінок відчуття захищеності й водночас бажання захистити.

Вони легко знайшли спільну мову в роботі. Стід молодший за Елін, йому під тридцять, але в ньому нема ані краплі тієї набридливої бравади, яка часто властива чоловікам цього віку. Він тямущий, уміє ставити правильні запитання, має емоційний інтелект — такий набір характеристик трапляється нечасто.

Біля Стіда стоїть жінка років п'ятдесяти, висока та м'язиста. На ній синій гідрокостюм і синя шапочка в тон; тонкий шар гуми підкреслює форму голови. Не-

зважаючи на спеку, жінка вся тремтить і нервово переступає з ноги на ногу.

Стід робить крок убік, і тоді Елін бачить, що перед ним. Нога, бліда литка поцяткована фрагментами водоростей, схожих на салатне листя.

Елін мимохіть робить крок уперед, щоб роздивитися все.

Це підліток. На обличчі, грудях і ногах моторошні порізи. Одяг пошматований, сорочка поло розірвана по шву через весь тулуб.

Ще ближче — і зір затуманюється, липка паволока в повітрі викривлює сцену перед очима. А за наступним кроком приходить усвідомлення.

Їй перехоплює подих.

Стід обертається на звук, його очі розширюються від подиву. «Елін?» Пауза. «Ти...»

Але решти його слів Елін уже не чує. Вона зривається на біг.

Тепер вона розуміє, чому викликали Стіда.

Ну звісно ж.